

כיצד מוכיחין?

עלון מס' 3

מאומה, לא הן ולא לאו. התפלאו אנשי המקום על אדישותו בשעה שהדבר נוגע לחשש נבילות וטריפות, אולם התעלומה נפתרה לאחר מספר ימים.

הרבי מויז'ניץ נשאר לשבות במקום, וכשסיים את עריכת שולחנו הטהור בליל שב"ק, כיבד את השוחט הזקן בברכת המזון, והגיש לו את כוס היין. כשנטל השוחט את הכוס, רעדה ידו והיין החל לגלוש מהכוס... עתה הבינו כולם את המלכודת ששם הרבי לאותו שוחט באין אומר ובאין דברים. **כאשר סיים לברך את ברכת המזון, הודיע השוחט מיוזמתו להרבי, כי החליט כעת להניח את סכין השחיטה ולהפסיק מעתה את מלאכת השחיטה.**

כך פעל הרבי מויז'ניץ בחכמתו 'להוכיח' את הזולת בדרך שלום ובלי לפגוע או לעורר מחלוקת.

שוב אנו שבים עם מעשים מגדולי הדורות, המלמדים כיצד הוכיחו את הזולת באופן שהתוכחה התקבלה והתיישבה על לב השומע.

באחת הערים הזקין השוחט והיו ידיו מרטטות. הסבירו לו התושבים בצורה עדינה כי עליו לעזוב את משרתו היות והוא רועד בשעת השחיטה. אכן אין אדם רואה פסול על עצמו, והשוחט התחיל לתרץ את עצמו כי בשעה שהוא מחזיק בסכין, הוא תופס אותה היטב, ואין כל חשש ופקפוק בשחיטתו.

ביום מן הימים הגיע לעיר זו מרן הרה"ק בעל אמרי חיים מויז'ניץ זצ"ל והתאכסן אצל אותו שוחט. תושבי העיר גילו להרבי ממעשי השוחט, וביקשוהו שיורה לו להתפטר מתפקידו. שתק הרבי ולא הגיב

להמשך קיומו של העלון, למי שמכיר בערכו וחשיבותו, מתקבלות תרומות לע"נ, או לשמחות וכדו'

לתרומות/הנצחות, או לקבלת העלון באימייל, וכן לתגובות: blu.israel@gmail.com

כיצד מוכיחין במשנתו של הרב זוננפלד

זצ"ל. כמובן שאחר שרבה של ירושלים טעם מזה, כבר לא עשו עסק מהאמירה וההחמרה של אותו יהודי, ואף אחד לא חשש מתולעים וכדומה, והכל חזר על מקומו בשלום.

לאחר מכן, פנה הגאון רבי יוסף חיים לאותו יהודי, ואמר לו, הנה גם אני אינני אוכל ארבעס בשום מקום מלבד בביתי, ואכן מטעמי כשרות כמוך. אמנם, מאוד מאוד הנני נזהר שלא יהא זה על חשבון מישהו אחר שיכול חלילה להיפגע עקב חומרא זו, שכן אם יהיה זה על חשבון אדם שייפגע כבודו מחמת כן, כל חומרא זו כבר אינה חשובה, ולעבירה גדולה תיחשב! והוסיף רבי יוסף חיים ואמר לו, הנני מפרש את מה שאמר דוד המלך בתהלים (כ"ב, ז'):
"ואנכי תולעת ולא איש", "ואנכי תולעת" - לא איכפת לי לאכול תולעת - ובלבד - "ולא איש" - שלא אוכל איש - שלא ייפגע איש מחמתו...

מסופר, שפעם השתתף רבה של ירושלים, הגאון הגדול רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל בשמחת "שלום זכר". לידו ישב אחד שהתהדר בכמה "פרומקייט'ן" [חומרות' ו'הידורים' שלא תמיד הן במקום...]. כאשר בעל השמחה כיבדו עם ארבעס [- שהמנהג לאכלם בעת השלום זכר], אמר הלה "איני אוכל 'ארבעס', כי איני יודע אם בדקו אותם היטב מתולעים. רק בביתי אני אוכל - שם אני משגיח היטב שלא יתערבו תולעים..."

כמובן שבעל השמחה נפגע מאוד מדבריו שנאמרו בקול, שכן בדבריו נשמעה כעין אי נאמנות כלפיו - כאילו אינו נאמן שבדק את הארבעס מתולעים כדבעי. אלא שאז הכריז בקול רם ואמר הגאון רבי יוסף חיים זצ"ל לבעל השמחה "שכחת לכבדני בארבעס, והרי המנהג לאכול עכשיו ארבעס!" מיד התעשת בעל השמחה, והביא את הארבעס לרבי יוסף חיים

אשמח לשמוע רעיונות והצעות ייעול - הכל יתקבל בברכה.

ישראל חיים בלומנטל.

לתרומות/הנצחות, או לקבלת העלון באימייל, וכן לתגובות: blu.israel@gmail.com

לע"נ מרן הרה"ג שלמה ב"ר יחייא קורח זצ"ל רב העיר בני ברק. נלב"ע י"ג מרחשוון תשע"ט